

Digitalisoituva ja monikielistyvä eläytymismenetelmä aikamme muutosten tutkimusvälineenä

Jari Eskola & Tiina Mäenpää & Anna Wallin

Eläytymismenetelmä on tiedonhankintamenetelmä, jossa vastaajat kirjoittavat kertomuksen tutkijan antaman, kehyskertomukseksi kutsutun orientaation perusteella. Kehyskertomuksia on vähintään kaksi erilaista, joten aineisto analysoidaan tavallaan kahteen kertaan, niin normaalina tutkimuksen tematiikasta kertovana laadullisena aineistona kuin kokeellisen tutkimuksen asetelmaa imitoiden pelkistäen sitä, mikä vastauksissa muuttuu kun kehyskertomuksessa muutetaan yhtä keskeistä tekijää.

Eläytymismenetelmää on käytetty eri tieteenaloilla – erityisesti kasvatusta ja sosiaalitieteissä – yhä enenevässä määrin Suomessa 1980-luvun alkupuolelta lähtien. Se sopii varsin monenlaisten tutkimusongelmien selvittämiseen joustavuutensa ja eräänlaisen kevytkäyttöisyytensä vuoksi. Aiheet voivat olla yhtä hyvin teoreettisesti jäsenyntyneitä ja aiemmasta tutkimuksesta ponnistavia kuin käytännön ongelmista inspiroituvia. Näennäisestä helppoudestaan huolimatta menetelmän käyttöön liittyy paljon pohdittavaa ja päätettävää aivan erityisesti aineiston keräämisen vaiheessa.

Menetelmän perusoppikirjat, nk. Eläytymismenetelmäoppaat, ovat jo varsin vanhoja ja olisikin jo pitkään ollut aika päivittää menetelmän käytöstä kertyneet opit ja kokemukset jonkinlaiseksi oppaan kolmosversioksi – tai mieluummin kirjoittaa kokonaan uutta. Toki viime vuosina menetelmän käyttöä on päivitetty niin menetelmän käytöstä kertovassa katsausartikkelissa kuin oppikirjatekstiksikin. Nämä ja joitakin muitakin relevantteja lähteitä löytyy tämän kokoelman viimeisestä artikkelissa.

Myöskään tässä yhteydessä emme tätä kokonaisvaltaista päivitystä tee olkoonkin, että tämän artikkelikokoelman päättävässä artikkelissa keskitymme menetelmän käytön keskeisimpään kysymykseen eli nk. kehyskertomuksen laadintaan, toki samalla menetelmän käyttöä muutenkin reflektoiden. Kiinnostuksen kohteenamme ovat tältä osin – kuten tämän johdannon otsikko-kin lupaa – kaksi menetelmän käyttöön viime vuosina tullutta teemaa, toimiminen monikielisten vastaajajoukkojen ja aineistojen kanssa sekä erilaiset sähköiset tavat kerätä aineistoa. Seuraavaksi kehitystyön kohteena voisi olla erilaisten eläytymismenetelmäaineistojen analyysitapojen ja ylipäätään aineistojen kanssa toimimisen muotojen selvittäminen sekä ennen kaikkea tietynlainen teoreettinen kurinpalautus tai ainakin vahvempi muistuttaminen siitä, että kaikesta näennäisestä kepeydestään huolimatta eläytymismenetelmällä tavoitellaan teoreettisesti jäniteviä ja jännittäviä tutkimuksia. Toki tässä kohdin on muistettava, että eläytymismenetelmää on aina käytetty ja voi edelleenkin käyttää monella tavalla, niin teoriaan vahvasti sitoutuvassa tutkimuksessa kuin vaikkapa nopeana tapana kerätä tavallisuudesta hieman poikkeavaa palautetta vaikkapa opetuksesta; tavalla, johon menetelmään olennaisesti kuuluva kehyskertomuksen variointi tuo oman vahvan panoksensa.

Tämän artikkelikokoelman tekstejä yhdistää kolme asiaa:

Ensimmäkin kiinnostus eläytymismenetelmän käyttöön. Kaikkien tämän artikkelikokoelman 11 tutkimusartikkelin aineistot on kerätty eläytymismenetelmällä. Aiheet vaihtelevat, mutta niitä yhdistää kiinnostus ajankoh-taisiin, kasvatustieteisiin liittyviin kysymyksiin. Jotkut tutkimustehtävät ovat teorialähtöisiä kun taas osassa huomio kohdistuu ennen kaikkea käytännöllisimpiin teemoihin. Vaikka teemat vaihtelevat, niin tietty yhteisyys niihin löytyy tätä kautta ja sen on tämän kokoelman *toinen* yhdistävä tekijä. Monissa artikkeleissa käsitellään yhteisön merkitystä yksilön hyvinvoinnin kannalta; niin lukiolaiselle, yliopisto-opiskelijalle kuin yliopisto-opettajalle ja yleisem-minkin työelämässä.

Kolmas vahva yhdistävä tekijä löytyy kaikkien tutkimusartikkelien synty-historiasta. Tämä artikkelikokoelma on kokonaisuudessaan syntynyt Jari Es-kolan fasilitoiman ja Anna Wallinin konsultoiman *EskolaMEBSI.o-ryhmän*¹

¹ Ryhmän nimestä voi löytää halutessaan vahvaakin ironiaa.

työn tuloksena lukuvuonna 2016–2017 Tampereen yliopiston kasvatustieteiden tiedekunnassa. Ryhmää yhdisti paitsi kahden opintojakson (tutkielmaseminaari ja syventävä tutkimusmenetelmäkurssi) integroiminen toisiinsa niin myös tiukka yhteinen aikataulu, vahva motivaatio ja yhteisöllisyys; ryhmän tuki ja asiantuntemus on ollut merkittävä kaikkien artikkelien synnyssä. Tämän joukon lisäksi mukaan saatiin joukko tutkimusaiheiden asiantuntijoita. MEBS on lyhenne menetelmän englanninkielisestä nimestä Method of Empathy Based Stories.

Tutkimusartikkelien dokumentaatiokäytännöt noudattavat Kasvatus-lehden ohjeita, mutta artikkelien rakenteellisena ohjeistuksena on toiminut monia eläytymismenetelmäartikkeleita julkaiseen Liikunta & tiede -lehden ohjeet kirjoittajille. Artikkelit on kirjoitettu pääsääntöisesti perinteisen IMRD-rakenteen mukaisesti. Viitekäytännöt ovat Kasvatus-lehden ja kirjoittajien panos on nk. Vancouver-ohjeiston mukainen² ja kirjoittajien nimijärjestys määräytyy pääosin työpanoksen mukaan projektin vetäjää lukuun ottamatta. Joissakin kohdin on käytetty nimien vuorottelua.

Koulutuksessa ja yhteiskunnassa myös arvostukset ja tavoitteet muuttuvat. Yleissivistystä on pidetty koulutuksen keskeisenä tavoitteena. Sirkku Saarisen ym. artikkelissa *Muuttuuko yleissivistys? Yleissivistys kansalaisopistolaisten ja lukiolaisten kertomuksissa* tarkastellaan yleissivistyksen käsitteeseen liitetyjä merkityksiä ja niiden ajallista muuttuvuutta. Tarkastelun kohteena ovat yleissivistyksen käsitteen sisältö ja muuttuvuus. Muuttuvuuden tarkastelu kohdennetaan tutkimuksen empiirisessä osassa nykyhetkeen ja tulevaisuuteen. Empiiristä osaa taustoitetaan kuvaamalla yleissivistyksen käsitteen muotoutumista suomen kielessä sekä tarkastelemalla käsitteen sisäisiä jännitteitä.

² ”Artikkelin kirjoittajana oleminen edellyttää, että kirjoittajiksi ilmoitetuilla on merkittävä vaikutus artikkelin syntyyn siten, että he ovat osallistuneet sekä (1) tutkimuksen suunnitteluun tai tulosten analyysiin ja tulkintaan että (2) artikkelin kirjoittamiseen tai sen tieteellisen sisällön muokkaamiseen ja ovat lisäksi (3) hyväksyneet artikkelin lopullisen, julkaistavaksi tarkoitetun version. Lisäksi voidaan artikkelin kiitososassa mainita henkilöt, jotka ovat edesauttaneet tutkimuksen toteuttamista. Tarkemmat Vancouver-ohjeet, katso www.icmje.org.” (Liikunta & tiede 6/2016, numerointi MEBS-ryhmän.)

Tampereella on meneillään Tampereen yliopiston, Tampereen teknillisen yliopiston ja Tampereen ammattikorkeakoulun yhdistymisprosessi. Uuden säätiöyliopiston perustamisasiakirjat allekirjoitettiin 20.4.2017 Tampereella. Tampere3-työnimen sijaan perustamisasiakirjoihin kirjattiin yliopiston nimeksi Tampereen uusi yliopisto ja sittemmin nimeksi on vaihdettu Tampereen yliopisto (englanniksi Tampere University, toisin kuin nykyinen University of Tampere). Uuden yliopiston on tarkoitus aloittaa toimintansa vuoden 2019 alussa. Tiina Mäenpään ym. artikkelissa *Opettajat sanoittamassa subdettaan uuteen yliopistoon. Mitä eläytymismenetelmällä kerätty aineisto kertoo opettajan ammatillisen toimijuuden raameista uudessa yliopistossa?* yhdistymisprosessia lähestytään tarkastellen opettajan ammatillisen toimijuuden toteutumisen mahdollisuutta uudessa yliopistossa. Gert Biestan (2015) jalanjäljissä tämä tutkimus peräänkuuluttaa opettajan professionaalisuuden oikeutusta kiinnittämällä huomion hyvän opetuksen ehtoihin. Näitä ehtoja Biesta kuvaa opetuksen tarkoituksen kolmen ulottuvuuden eli kvalifikaation, sosialisaaion ja subjektifikaation kautta. Ajankohtainen keskustelu korkeakouluopettajien autonomiasta on samalla keskustelua opettajan ammatillisen toimijuuden reunaehdoista. Opettajat ja opettajayhteisöt tarvitsevat aikaa ja tilaa ammatillisen identiteettinsä uudelleenneuvotteluun muuttuvassa tilanteessa. Näissä merkitysneuvotteluissa he hahmottavat omaa paikkaansa tradition ja uuden välimaastossa, suhteessa opiskelijaan, kollegoihin ja moninaistuvaan yliopistoyhteisöön. Nähtäväksi jää, onnistutaanko uudessa yliopistossa rakentamaan kollegiaalista kulttuuria, jossa opettajat ja opiskelijat ovat aidosti yhteisön jäseniä, sen aktiivisia ja hyvinvoivia toimijoita.

Anu-Maarit Oeden ym. artikkelissa *Korkeakouluopiskelijat visioimassa Tampereen uuden yliopiston vaikutuksia opiskeluun* yhdistymisprosessia lähestytään puolestaan tarkastellen korkeakouluopiskelijoiden käsityksiä Tampereen uudesta yliopistosta, sekä niitä tekijöitä, jotka vaikuttavat yhdistymisessä ja yhdistymisprosessissa uuden yliopiston opiskelijoihin ja opintoihin kiinnittymiseen. Yhdistyminen nähtiin massiivisena muutosprosessina, jossa hallinnolliset ja taloudelliset tekijät vaikuttavat heikentävästi opiskelijan käytännön tason ratkaisuihin, kuten opintosuunnitelmien ja opintotukipalveluiden huonoon suunnitteluun, joka näyttäytyy opiskelijoille näiden toimimattomuute-

na ja hajanaisuutena. Pääosin korkeakoulujen yhdistyminen nähtiin kuitenkin positiivisena, tulevaisuuteen suuntaavana tekijänä, niin opiskelijan, opintojen, kuin Tampereen korkeakoulujen kannalta.

Oshie Nishimura-Sahin ym. tutkimuksessa *Perceptions of intercultural education and the concept 'culture' among immigrant teachers in Finland* selvitetään mitä ja miten maahanmuuttajataustaiset opettajat ja vaihto-opiskelijat kertovat omasta kotimaastaan sekä kulttuuristaan koulujen kulttuurienvälisen kasvatuksen kontekstissa. Tutkimuksessa kartoitetaan heidän käsityksiään kulttuurienvälisestä kasvatuksesta tavoitteena tarjota uusia näkökulmia kulttuurienvälisen kasvatuksen kehittämiseen maahanmuuttajataustaisten opettajien koulutuksessa. Tutkimuksen tulokset osoittavat, että pääosa maahanmuuttajataustaista opettajista pyrkii herättämään opiskelijoiden mielenkiinnon opetuksen kohteeseen sekä edistämään heidän ymmärrystään kulttuurisesta, etnisestä ja kielellisestä moninaisuudesta painottamalla varsinkin positiivisia esimerkkejä ja mielikuvia. Sen sijaan vaihto-opiskelijat pyrkivät samoihin tavoitteisiin esittämällä rohkeammin negatiivisiakin puolia opetuksen kohteesta. Tutkimuksen tulokset osoittavat myös, että monien maahanmuuttajataustaisten opettajien käsitykset kulttuurista ovat suhteellisen suppeat ja useimmiten sidottuja essentialistiseen käsitykseen kulttuurista. Maahanmuuttajataustaisten opettajien koulutuksen kehittämisen kannalta on siis olennaista syventää ja laajentaa ymmärrystä kulttuurin ilmiöistä eri tieteenalat ylittävän monipuolisen kurssitarjonnan kautta.

Tampereen yliopistossa tehtiin koulutuspoliittisesti ainutkertainen muutos Tampereen yliopiston normaalikoulun lukion siirtyessä Nekalan kaupunginosasta Tampereen keskustan ytimeen yliopistokampukselle syyslukukauden alkaessa vuonna 2016. Tämän muutoksen vaikutuksia opiskelijoiden yhteisöllisyyden tuntemiseen sekä tulevaisuuden jatkokouluttautumisvalintoihin on käsitelty Marianna Valtosen ym. artikkelissa *Muutos lukioyhteisössä. Tampereen yliopiston normaalikoulun muuton vaikutukset lukiolaisten yhteisöllisyyden tunteeseen* ja Tiina Lehtolan ym. artikkelissa *Kotilukiosta koti yliopistoksi. Lukiolaisten näkemyksiä yliopistokampuksella opiskelun merkityksestä heidän jatkokouluttautumisvalintoihinsa*. Artikkelit perustuvat tutkimuksiin, joiden aineisto kerättiin Tampereen yliopiston normaalikoulun lukion opiske-

lijoilta – Valtosen ym. lukion toisen ja kolmannen sekä Lehtolan ym. lukion ensimmäisen vuoden opiskelijoilta – eläytymismenetelmää käyttäen joulukuussa 2016, neljä kuukautta yliopistokampukselle muuton jälkeen. Valtosen ym. tutkimuksen tarkoituksena oli saada käsitys siitä, millaisia kertomuksia Tampereen yliopiston normaalikoulun lukiolaiset tuottavat yhteisöllisyyden kokemuksista ja tunteista muutoksen jälkeen. Kokevatko opiskelijat olevansa tervetulleita yliopistokampukselle ja ovatko he kotiutuneet uuteen yhteisöön? Kehyskertomuksissa varioitiin lukion oppilaiden tunnetta kuulua yhteisöön. Lehtolan ym. artikkelissa tarkastellaan lukiolaisten näkemyksiä ja mielikuvia siitä, kuinka opiskelu yliopistokampuksella voi vaikuttaa heidän jatkokouluttautumisvalintoihinsa. Tutkimuksessa tarkasteltiin minkälaiset asiat fyysisessä ja psyykkisessä oppimisympäristössä sekä sosiaalisissa tekijöissä voivat vaikuttaa siihen, että opiskelija hakee opiskelemaan jo tutussa opiskeluympäristössä toimivaan yliopistoon, ja vastaavasti minkälaiset asiat voivat vaikuttaa siihen, että opiskelija haluaisi ehdottomasti hakea johonkin muuhun kuin Tampereen yliopistoon.

Kulttuurien moninaisuudesta on tullut kiinteä osa yhteiskuntaamme, ja kehitys tällä saralla vaikuttaa jatkuvan myös tulevaisuudessa. Monikulttuurisuudella on nähty olevan sekä positiivisia, että negatiivisia vaikutuksia katsojasta riippuen. Monikulttuurisuus ja sen vaikutukset näkyvät myös koulu maailmassa ja opetuksessa; niin opiskelijoiden, opetushenkilöstön, opetuksen sisältöjen, kuin maahan tulijoidenkin on pitänyt sopeutua toisiinsa ja kehittää uusia toimintatapoja muuttuneisiin olosuhteisiin. Päivi Toivikon ym. tutkimuksessa *Kaikki pitää ottaa mukaan välkällä. Maahanmuuttajaoppilaiden näkemyksiä ystävydestä ja oppimisesta* tarkastellaan maahanmuuttajataustaisten ja monikulttuurisesta taustasta tulevien lasten ja nuorten ystävyys- ja vertaissuhteita kantaväestön suomalaisten lasten ja nuorten kanssa. Tutkimuksessa haluttiin selvittää, miten kantaväestön suomalaislasten ja -nuorten kanssa muodostetut ystävyys- ja vertaissuhteet näyttäytyvät maahanmuuttajataustaisten ja monikulttuurisesta taustasta tulevien lasten ja nuorten koulupäivässä. Tutkimuksen tulokset osoittivat, että ystävyys- ja vertaissuhteet ovat merkityksellisiä maahanmuuttajataustaisille ja monikulttuurisesta taustasta tuleville oppilaille. Myös heidän oppimistaan tukevat koulutusratkaisut aut-

tavat näitä lapsia ja nuoria koulunkäyntiin liittyvissä haasteissa erityisesti heidän koulupolkinsa alussa. Tutkimus kertoi myös sen, että maahanmuuttaja-taustaiset oppilaat kokevat melko usein ystävyysuhteensa ja koulunkäyntinsä haasteista huolimatta positiivisina asioina.

Sanna Karayilanin ym. artikkelissa *Kielitaito, avain moneen lukkoon. Maahanmuuttajien näkemyksiä kotoutumisen onnistumiseen vaikuttavista tekijöistä* kartoitetaan puolestaan kotoutumista estäviä ja edesauttavia tekijöitä maahanmuuttajien näkökulmasta. Vaikka kotoutumisen tarpeet ja edellytykset nähdään usein samankaltaisina osapuolesta (maahanmuuttajat, viranomaiset, aiheesta tehty tutkimus) riippumatta, sen koetaan usein syystä tai toisesta epäonnistuneen. Tutkimuksessa pyrittiin löytämään kotoutumisen kipukohtia; mikä vaikuttaa siihen, ettei kotoutuminen suhteellisen yksinkertaisista tarpeista ja hyvistä tarkoituksistaan huolimatta aina johda onnistumiseen lopputulokseen. Tutkimustulosten perusteella maahanmuuttajat kokivat kielitaitoon liittyvät asiat kotoutumisensa kannalta merkityksellisimmiksi, ja kielitaidon katsottiin vaikuttavan myös moniin muihin elämän osa-alueisiin. Aineistosta oli löydettävissä myös kotoutumisen alkuvaiheeseen liittyvän positiivisen vireen vaihtuminen turhautuneemmaksi oleskeluajan pidentyessä. Kotoutumisen onnistumisen kannalta vaikuttaisikin olevan tärkeää ajoittaa kotouttamistoimenpiteet oikein, jotta ne osuisivat mahdollisimman otolliseen kohtaan tulijan omassa kehitysprosessissa. Kiinnostava havainto oli myös joidenkin usein kiinteästi maahanmuuttoon liitettyjen aiheiden puuttuminen kokonaan aineistosta, sekä toistaiseksi maahanmuuttajien kohdalla harvoin käytetyn aineistonkeruumenetelmän onnistunut käyttö.

Oppilaitosturvallisuus ja turvallisuuskulttuuri ovat asioita, joihin kiinnitetään oppilaitoksissa huomiota yleensä vasta silloin, kun turvallisuus ja turvallisuudentunne järkkyvät. Turvallisuuskulttuuria oppilaitoksissa on tutkittu varsin vähän ja varsinkin opiskelijan näkökulma tutkimuskentässä on jäänyt varsin vajavaiseksi. Terhi Kasken ym. tutkimuksen *”Ei asiat niin huonosti tässä koulussa ole, mutta kyllähän turvallisuutta voisi aina parantaa”*. *Turvallisuuskulttuurin rakentuminen osana oppilaitoksen toimintakulttuuria* tavoitteena oli kartoittaa turvallisuuskulttuurin muodostumista osana oppilaitoksen toimintakulttuuria ja selvittää miten yhden oppilaitoksen kahden

eri yksikön opiskelijat kokevat turvallisuuden ja pyrkii saamaan tätä kautta selville, millainen turvallisuuskulttuuri oppilaitoksissa on. Tutkimuksen – eläytymismenetelmääineistoksi poikkeuksellisen suuri – aineisto kerättiin sekä erään ammatillisen toisen asteen oppilaitoksen opiskelijoilta sekä vapaan sivistystyön oppilaitoksen opiskelijoilta. Tulokset osoittivat, että tutkimukseen osallistuneet opiskelijat kokivat opiskelun oppilaitoksessaan turvalliseksi. Turvallisuuden tunnetta lisää tieto esimerkiksi sellaisista perusasioista kuin hätäpoistumisteiden, alkusammutuskaluston ja ensiapukaappien sijainnista, ja opiskelijan kokemaa turvattomuutta puolestaan lisää tietämättömyys turvallisuuteen liittyvistä asioista sekä puutteet työturvallisuudessa.

Mari Rantasen ym. artikkelissa *Työhyvinvointia työstä, työyhteisöstä ja elämän tasapainosta. Työhyvinvointiin liitetyt voimavarat ja kuormitustekijät sekä työhyvinvoinnin edistämisen keinot* tarkastellaan aikuisten työhyvinvoinnin kokemukseen liittämiä tapahtumia, tilanteita ja tekijöitä voimavarojen ja kuormitustekijöiden suhteen sekä työhyvinvoinnin edistämiseen käytettyjä keinoja. Työhyvinvoinnin kokemuksen syntymistä tarkastellaan kokonaisvaltaisena ilmiönä sekä työelämän, että muun elämän näkökulmista, joiden teoreettisena viitekehystenä on käytetty Laineen (2013) esittämää työhyvinvoinnin kokonaisvaltaisen tarkastelun mallia. Tutkimuksessa selvitettiin sitä, miten työhyvinvoinnin kokemuksen ajatellaan syntyvän. Tutkimuksen tuloksissa vahvistuu työhyvinvoinnin subjektiivinen, kontekstisidonnainen sekä dynaaminen luonne. Tulosten mukaan yksilön työhyvinvointi syntyy yksilöllisesti tulkinnallisena voimavaroihin ja kuormittumiseen liitetyistä tunnekokemuksista sekä tilannetta korjaavista keinoista, jossa työhön, työyhteisöön, johtamiseen sekä oman elämän tekijöihin liitetyt tilanteet ja tekijät ovat yhteydessä ja vuorovaikutuksessa toisiinsa. Työhyvinvointia kuormittavina tekijöinä tuloksissa korostuivat työssä koettu kiire, epävarmuus sekä hallinnan tunteen kadottaminen. Voimavaroja lisäävinä tekijöinä ja keinoina korostuivat työyhteisön ilmapiiri, esimiehen tuki, työelämän joustot, työn vaikutusmahdollisuudet sekä päätöksentekoon osallistuminen.

Teoksen viimeisessä Satu Virtasen ym. tutkimusartikkelissa *Arvostus ja ajoitus vai kannustus ja kiitos? Kertomuksia rekrytoinnin hyvän hakijakokemuksen luomisesta* tavoitteena on rakentaa ymmärrystä siitä, miten yritykset

voisivat kehittää rekryointiprosessejaan siten, että siitä hakijalle jäänyt kokemus tukisi positiivista työnantajamielikuvaa. Tutkimuksessa keskityttiin siihen, millaiset tekijät rekryointiprosessissa korostuvat, kun kokemus on hakijan mielestä positiivinen, kun prosessi koetaan negatiivisena, sekä miten nämä tekijät vaihtelivat kokemuksesta riippuen. Tulokset osoittivat, että rekryointiprosessissa on merkityksellisintä ajoitus ja viestintä, jonka avulla vähennetään hakijan epävarmuutta. Jos nämä tekijät on saatu kuntoon, huomio kiinnittyy muuhun, kuten miellyttävään kommunikointiin yrityksen edustajien kanssa, aidon kiinnostuksen ja arvostuksen osoittamiseen sekä hakijan kokemukseen sopivuudestaan yritykseen.

Teos on tarkoitettu ensimmäiseksi volyymiksi eräänlaista eläytymismenetelmätutkimuksen vuosikirjaa, jonka pohjaksi parhaillaan työskentelee *EskolaMEBS2.0*-ryhmä. Mikäli olet kiinnostunut kirjoittamaan seuraavaan osaan tai sinulla on muuten menetelmää ja sitä hyödyntävää tutkimusta koskevia ideoita, niin kerro kiinnostuksestasi hyvissä ajoin (jari.eskola(at)uta.fi). Vertaisarvioitavaksi tarkoitetut käsikirjoitukset tarvitaan viimeistään 30.4.2018.